

i Lovforslaget om Tilvejebringelsen af de juridiske Medlemmer af Værgeraadene i København er uheldig. Denne Bestemmelse gaar jo ud paa, at der skal være en af Justitsministeriet valgt Formand, der opfylder Betingelserne for at kunne beklæde Dommersæde. Det er ganske rigtigt, at dertil kun kræves juridisk Eksamen, vel endog kun dansk juridisk Eksamen, og 25 Aars Alderen, men da Valget ligger hos Justitsministeriet, er der vel ikke nogen Grund til at antage, at Ministeriet netop skulde gaa hen og tage Folk, der komme lige fra det juridiske eller dansk juridiske Eksamensbord, og sætte dem til at være Formænd i Værgeraadene. Men vil man endelig skærpe Kvalifikationerne, synes det mig ikke at være nogen aldeles afgørende og tilstrækkelig Grund til at forlange, at Manden skal være Dommer eller have været Dommer, thi det kan jo meget vel tænkes, at en Mand, der har været i andre Stillinger, fuldt ud kan have vist, at han vilde være paa sin rette Plads som Formand i et saadant Raad, der, som jeg nævnte før, ikke alene er et dømmende Raad, men ogsaa et administrativt Raad. I det hele taget maa det erindres, at disse Værgeraad i alt væsentligt, selv hvor det drejer sig om Spørgsmaalet om Forældremyndighedens Ophør, slet ikke skulle beskæftige sig med juridiske Problemer, men danne sig et fornuftigt og menneskeligt Skøn om de paagældendes Forhold. Spørgsmaalet om Forældrenes Ret til at beholde deres Børn eller ikke afgøres jo i og for sig ikke efter juridiske Retsregler, men derimod efter et Skøn over, om Forældrene efter den Maade, hvorpaa de hidtil ere optraadte i Henseende til Børnenes Opdragelse og i deres personlige Liv, egne sig til at være Opdragere for disse Børn eller ikke.

Det ærede Medlem rejste dernæst Spørgsmaalet dels om, hvorledes man skulde bære sig ad, naar der var Værgeraad, der ikke vilde sætte sig i Bevægelse, dels hvorledes man skulde modvirke alt for virksomme Værgeraad, og mente, at det skulde afgøres derved, at Overinspektøren fik Adgang til at indanke Sagen for Overværgeraadet. Man kan naturligvis meget godt gaa den Vej, skønt jeg tror, det er ganske unødvendigt, thi det skal nok vise sig — det Spørgsmaal er for øvrigt tidligere rejst fra anden Side —, at den offentlige Mening vil tvinge de Værgeraad frem, som tøve med at handle, naar deres Tøven bliver virkelig graverende, men ogsaa de alt for virksomme Værgeraad ville meget hurtig

blive mødte med Paaanke fra Forældrenes Side. Jeg tror, at man slet ikke skal være bange for, at Forældrene ikke overalt, hvor der blot er den allermindste Grund dertil, ville paaanke en Kendelse, hvorved Børnene blive tagne fra dem. Tværtimod, efter den Erfaring, jeg har fra Klager, der ere indkomne til Justitsministeriet — en Erfaring, som det ærede Medlem jo sikkert ogsaa kan have haft —, klages der ikke blot i saadanne Tilfælde, hvor der er Grund dertil, men i 10—20 Gange saa mange Tilfælde, hvor der ikke er den fjerneste Grund til at klage, og det vil naturligvis blive det samme, enten denne Lov bliver vedtagen eller ikke.

Spørgsmaalet om Fordelingen af de Sager, som udspringe af denne Lov, mellem Kultusministeriet og Justitsministeriet, har selvfølgelig været Genstand for Forhandling mellem de to Ministerier. Der er i de Forhold, Loven omhandler, meget, som peger mod Kultusministeriet, der er ogsaa meget — og det er vel det meste —, som peger mod Justitsministeriet, men fra begge Ministeriers Side har man ment, at det ubetinget vilde være for Sagernes heldige Behandling det rigtige, at det hele laa under et Ministerium, og man har da fra Kultusministeriets Side meget stærkt hævdedet, at dette burde være Justitsministeriet, fordi Hovedhensynene i Bestemmelserne i Lovforslaget og i de Sager, der fremgaa deraf, er Hensynet til Forældrenes Myndighed og Hensynet til Strafferetsplejen, hvilke Forhold begge høre ind under, hvad Justitsministeriet skal tage sig af. Jeg tror, at en saadan Fordeling som den, det ærede Medlem antydede, mellem de to Ministerier, i mange Tilfælde vilde vise sig uheldig, forvirrende og medførende et betydeligt Ophold ved forskellige af disse Sagers Behandling. Jeg skal derfor meget henstille, om man kunde blive staaende ved at lade den hele Sag bero under eet Ministerium.

Der er af det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Rottbøll) rejst det Spørgsmaal, om det er en tvungen Sag at være Medlem af et Værgeraad. Naar der ikke i Lovforslaget er udtrykkelig foreskrevet, at enhver er pligtig at modtage et saadant Valg, kan jeg ikke se andet end, at det i dette som i mangfoldige andre Tilfælde maa være en frivillig Sag, saaledes at den, der ikke vil modtage Valget, maa kunne undslaa sig derfor. Men der er ingen Tvivl om, at man uden nogen som helst Vanskelighed vil faa de forskellige Stillinger i Værgeraadet besatte, selv om